

EUFÒRIA

XAVIER BOSCH

EUFÒRIA

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: gener del 2014

© 2014 Xavier Bosch

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions SLU, Proa
Pedro i Pons, 9-11
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-459-2
Dipòsit Legal: B-26012-2013
Composició: Víctor Igual, SL
Impressió: Romanyà Valls

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

SUMARI

1. Una amenaça gens subtil _____	11
2. Un advocat que sigui millor que el meu _____	15
3. Un glop com Déu mana _____	28
4. Tothom en volia un _____	35
5. Un Pulitzer, saps a quant està? _____	42
6. Una melé a cinc _____	57
7. El lloc perfecte _____	69
8. Una conversa de les que fan mal _____	77
9. Com els trilers que esquilen els turistes _____	85
10. L'estrabisme dels directors _____	93
11. Un cabell ros entre dos fulls _____	104
12. Que comprés, que gastés, que resés _____	112
13. De zero a cent en set segons _____	123
14. Un altre bitllet idèntic _____	133
15. Amb lletra de metge _____	137
16. Si no et puc guanyar, et compro _____	145
17. És normal separar-se i pintar-se les ungles? _____	154
18. Guanyar Anglaterra és un deure _____	161
19. Et tatuaré el silenci _____	172
20. Els desnivells de l'est de Utah _____	180

21. Rebentaràs totes les audiències _____	189
22. Agressiu com un buldog _____	198
23. L'última pipada abans de l'execució _____	203
24. El dimoni a vegades va amb corbata _____	210
25. Un pacte de fe _____	218
26. L'anunci parlava de sis nimfes _____	231
27. El càstig per als bocamolls _____	239
28. A la gola de la balena _____	245
29. Kia Kaha, Jonah _____	250
30. On diu que estigui prohibit? _____	259
31. El negoci del talent _____	270
32. A tot o res _____	278
33. Han udolat els llops tota la nit _____	288
34. La coartada perfecta _____	290
35. No sé de què em parles _____	298
36. L'efecte Barbra Streisand _____	309
 <i>Agraïments</i> _____	 317

*A la Mònica i l'Aran,
que em donen tot el que li falta al Santana*

«Si un periodista arriba al lloc del crim abans
que la policia, té un problema».

XAVIER VINADER

UNA AMENAÇA GENS SUBTIL

Sempre havia pensat que el meu assassí duria barba.

Un home fort, d'una barba espessa, negríssima, venia cap a mi, de cara, en un carrer estret, i no em deixava passar. Devia tenir uns cinquanta anys, m'agafava i ja no em podia escapar. De petit ho somiava moltes vegades. I sempre acabava igual. Em despertava mort. Després, suat de por, travessava el passadís i me n'anava a dormir al llit dels pares. Deveu pensar: què m'explica ara aquest, en la situació en què està? La realitat és que la meva història, el que em va passar el diumenge 25 de març de 2012, va tenir poc a veure amb cap premonició infantil. Duia barba, sí. I prou. Potser rondava la cinquantena, però no ho sé... Tal vegada eren quaranta, o menys. Però ni em va venir de cara ni era un carrer estret. Em va atacar per l'esquena, a mitja tarda i en un garatge. Al pàrquing públic de la Gardunya. Els covards actuen en pàrquings i amb la cara tapada. Com els assassins del Lluch. Com els segrestadors del Quini. A mi em va sortir de darrere una columna quan estava obrint el cotxe, amb la clau en una mà i amb la targeta a la boca. Tot plegat va anar per terra. A l'instant me'l

vaig trobar a sobre, escanyant-me per darrere amb un braç i posant-me un ganivet al coll amb l'altre. Vaig notar, de seguida, que un raig de sang calenta em queia al damunt del pit. M'hi vaig resistir, vam forcejar. Amb el braç, estirant-lo cap enrere com vaig poder, li vaig intentar treure el passamuntanyes i va ser aleshores quan vaig notar que, agafant-me fins a ofegar-me, reduït com em tenia, la seva barba em fregava el coll. Era pitjor que el malson. Era tot nervi i múscul. I devia ser una mica més baix que jo. M'investia amb la seva mandíbula i tornava a notar, una vegada i una altra, la seva barba fregant al meu damunt. Tenia un alè fort, pudent, d'haver menjat cogombre. I no recordo gaire res més, però aquella olor em va quedar encara que la policia digui que és un detall irrellevant.

Cridar no em va servir de res. No hi havia cap policia enlloc. I encara menys en diumenge. On són quan els necessites? La pregunta que es fa tothom, jo també me l'estava fent quan, en plena baralla, vaig rebre una patcada que em va estavellar contra el retrovisor d'una furgoneta que era dues places més enllà. I en aquell moment precís, a tres quarts de cinc en punt segons va escriure el conductor de l'ambulància, vaig caure rodó i vaig perdre el coneixement. Quan va arribar l'equip d'emergències, el meu assassí ja no hi era. Es devia pensar que ja havia complert l'encàrrec deixant-me morir en el basal de la meva pròpia sang.

I aquí estic. Una setmana més tard, ja em veieu. Immobilitzat de cervicals en avall. Sense maquillar, però amb prou forces per anunciar una cosa. —La càmera va fer un

zoom lent, per tancar el pla sobre la seva cara, amb un ull de vellut que havia quedat inexpressiu, sense vida.— Ningú no em farà callar. Me'n sortiré i et trobaré. T'he de dir que et trobaré i descobriré qui hi ha darrere teu i, des de la tele o des d'on siguis, ho explicarem tot. Siguis qui siguis, no te'n sortiràs. Al final —va esforçar-se a esbossar l'única mitja rialla de tot el vídeo—, al final, se sabrà tot.

—Stop?

—Què tal?

—Impactant.

—No m'ha quedat massa...

—Gore?

—Llarg?

—No ho crec... —el Gratu, amb les seves dificultats de desplaçament, va posar l'ull al visor—. Dos minuts i mig.

—Qui mira un vídeo de dos minuts i mig a Youtube?

—Depèn. Aquest es fa d'allò... I més sent tu qui ho diu. Vols que el repetim? Però per al meu gust té força, i espontaneïtat.

El Dani, enguixat de dalt a baix, ja havia fet prou esforç per incorporar-se al llit i forçar unes cordes vocals que, fins feia dos dies, havien quedat mudes per una ganiveta-da que havia de ser mortal.

—Quan el penjaràs?

—Mitja horeta i ho tenim. —El jove ajudant va treure un USB de la càmera.— Com el título?

—Què et sembla?

—The mummy.

—No em fotis riure, hòstia...

—La mòmia, tercera part.

–Va...

No podia més. Amb la carcanada adolorida, cada respiració el comprimia contra la cuirassa. Hi ha ocasions –i els hospitals en són plens– en què riure és una tortura.

Dani Santana, el presentador que s'agradava més al plató que a la vida, hauria d'estar una temporada fora de pantalla. Ningú no s'atrevia a aventurar quant de temps. No era prescripció facultativa. Era un intent d'assassinat. Una amenaça gens subtil. Una putada.

UN ADVOCAT QUE SIGUI MILLOR QUE EL MEU

L'Aura, com cada matí, va estirar els llençols i va plegar el sofà llit de matrimoni perquè el seu cop de puny de cinquanta-cinc metres, a tocar de l'estació de Sant Andreu, li quedés una mica més espaiós. Vivia amb l'Antonio, que, a aquella hora, quan el Basté llançava la filípica del davantal de les vuit, ja devia fer tres hores que fressava en una fàbrica d'acer inoxidable de Sant No-sé-què del Besòs, a tocar de les cases barates. Ell estava tip de fer el pitjor torn. Però encara gràcies i quin remei si, a la fàbrica, tan sols vuit anys enrere, eren quaranta-cinc treballadors, tres torns a ple rendiment i màquines que no paraven de cagar cargols i femelles de dia i de nit. Calia aguantar com fos, perquè la feina és la feina, pinten bastos, la crisi és molt puta i podia donar gràcies a Déu, i a l'amo de la companyia, que en aquella nau gèlida hi quedessin ell i nou companys més que, entre badall i badall, ja només estampaven peces especials, per encàrrec i pagades al moment de la comanda. Els cargols estàndard, els comprava tothom a la Xina. Qüestió de preus.

A ella, en canvi, ja li estava bé sentir, en la boira dels

somnis, que la seva parella es llevava, es dutxava en la llunyania i se n'anava sense estalviar-li cap soroll. Amb tot el matalàs per escamarlar-se, fruïa d'aquelles dues horetetes que li quedaven perquè sonés el Casio de la tauleta de nit.

L'Aura Barrera –vint-i-pocs, però tothom n'hi posava trenta-algun, potser per allò que la seva mare en deïa «las hechuras»– va encendre la primera cigarreta del dia. De reüll, va assegurar-se, davant del mirall de l'entrada, que no s'havia passat de maquillatge. Va llançar l'encenedor i el paquet de Camel a la bossa, va tancar la porta de cop i va sortir de casa. No passava la clau. Si entren, tant se val, pensava. Sabia que els lladres no hi trobarien res. Misèria, rutina conformada i quatre sentiments mal cuinats. I, això sí, a l'aigüera, un munt de plats que havien estat motiu de discussió per veure a qui li tocava rentar-los. En cas de dubte, s'havien quedat allà des de dissabte, diumenge, dilluns... Ja érem dimarts.

Va sortir de casa amb els cabells molls. Tenia calculat que en deu parades de metro, amb el transbordament afegit que tant odiava pel brogit matinal de les catacumbes de la plaça Catalunya, en tenia prou per arribar al seu centre amb la melena eixuta. Es posava l'uniforme negre, a joc amb el cabell, i ja estava a punt per començar la jornada. Si aquell dimarts era un dia fluix, com cada dimarts, sabia que rentaria caps, faria manicures, algun massatge i, el que li feia més mandra de tot, agafaria les alicates per tallar les ungles dures dels peus més ressecs del barri. L'Aura feia vuit mesos que treballava en una perruqueria selecta, només per a homes, a la part més nova de Sarrià, allà on antigament hi havia hagut un camp de futbol. El que l'Aura no podia ima-

ginar, mentre fullejava un diari gratuït asseguda en un vagó que anava de gom a gom, era que abans de l'hora de dinar la seva vida hauria agafat una dreuera inesperada.

Després de deixar les bessones a l'escola, en Javi Cardelús va aprofitar l'estona morta d'un semàfor per mirar-se al retrovisor. Se li'n fotia que els conductors del costat, atrets per un cotxe descapotable d'alta gamma, un Jaguar verd, el veiessin com es pentinava les celles i descobriessin l'habilitat d'aquell home que rondava els cinquanta. Amb un sol dit i amb una gran perícia, es tornava a posar els pèls del nas cap endins. La seva dona li havia insistit, un matí més, que en un dia de reunions importants no podia anar amb aquells pèls que li sortien d'una fossa i de l'altra. I menys ara que començava a tenir algun pèl blanc i encara se li veien més. La Momo no entenia que el seu marit anés tan pinxo de roba, tingués tan gust per les americanes i les corbates cares i, en canvi, es deixés d'aquella manera en coses tan bàsiques de la cura personal. I menys ara que, com a home de negocis conegut, Javier Cardelús havia de començar a sortir als mitjans per explicar el gran projecte que havia de canviar la fesomia del país, dinamitzar el territori central i crear tants milers de llocs de treball que els diaris, sempre tan rigorosos, es confonien a l'hora de posar zeros a les xifres. (Només en el preu, i en la data, no s'equivocaven mai). I menys encara aquell dimarts que la Momo sabia que el Javi, al vespre, havia d'anar a l'aeroport a rebre Don Roberto M. Faura, un dels homes més rics del món.

—I menys ara que...

Prou, Momo, no em toquis els collons, li havia dit el Javi mentre la minyona –equatoriana, amb papers i seguretat social– mirava de donar l’esmorzar a dues nenes de cinc anys que no treien els ulls de la tele encastada a la paret d’una cuina blanca, blanquíssima, calcada d’una revista de disseny. Tan bon punt s’acabava el capítol dels Dalton –mai abans–, el pare les acompanyava a l’escola i, d’aquesta manera, era el moment sagrat del dia que les veia. Pel retrovisor.

Amb tres ditades, sense treure la mà del volant, el Javi va trobar el telèfon de la seva perruqueria. Trucava amb el mans lliures. Amb el Jaguar en marxa, i obert als quatre vents, havia de cridar perquè el sentissin.

–Hola! Sóc Cardelús! Només per si va bé que vingui ara a passar la màquina?

–Cap problema. Escolta? Hola? Que sí! Que aquí t’espero!

–Després... Merda, es talla... Després tindries algú per fer un bon massatge?

–A veure, que ho miro a l’agenda –no hi havia res a mirar, el Ricardo, el perruquer que donava nom al local, sabia perfectament que les tenia a totes de braços plegats–. Et puc oferir la Carla, la Sarita, l’Anabel... Has provat mai l’Aura?

–La Laura? –No li sonava de res.– Hola? Sóc més de cares que de noms, jo.

–Et farà un bon massatge. Ei, que em sents? Vine, primer tallem i després passes amb l’Aura. No te’n penediràs.

Quantes vegades, les setmanes després, el Ricardo s'estirava els cabells per haver pronunciat aquelles paraules que el director de comunicació, del cotxe estant, mai no va arribar a sentir.

El Javi Cardelús fullejava la premsa econòmica mentre el Ricardo, reprimint les ganes de comentar l'actualitat política, li tallava els cabells. Clatell i parietals amb la maquineta que endollava a la mateixa cadira; el serrell, a pinta i tisora. Li van servir un cafè mentre buscava si a l'*Expansión* o al *Cinco Días* hi deien alguna cosa, de l'arribada de Bobby Faura, que era com el coneixien a Miami i com, familiarment, els diaris li havien abreujat el nom de pila, no fos cas que el periodista es cansés d'haver d'escriure, cada vegada, Roberto Manuel Faura tot sencer. L'excusa era que, a l'hora de titular, Bobby sempre els cabria millor. I més ara, des que es va filtrar el macroprojecte a la premsa, que no hi havia dia que no fos protagonista, pel cap baix, d'un breu o d'una columna.

El Ricardo li va posar un mirallet perquè pogués veure aquell clatell polit, recte com les bardisses de Versalles.

–Vale?

–Vale. Perfecte.

–Vols un xampú? –El Ricardo tenia un punt exageradament servicial.– Una rentada per treure els pelets que hagin...

–No, no. Si ara em dutxaré, no...

–Tens raó –li va dir el perruquer mentre amb el talc i el raspall suau li treia els pèls del clatell, abans d'ajudar-lo a

desengavanyar-se del davantal que duia estampat el logotip de la perruqueria.

El Javi ja no es va prendre el cafè, «ha quedat fred», i de seguida el van fer passar cap al fons, al vestidor. L'Aura el va acompanyar amb les tovalloles plegades, un tanga d'usar i llençar i les xancletes per a la dutxa.

–Tu ets la Laura?

–Aura, Aura...

–Aura? Perdona, no ho havia sentit mai...

Eren, en canvi, segurament les paraules que ella més vegades havia sentit dir a la vida. A aquelles alçades, però, ja no estava per donar explicacions sobre l'etimologia del seu nom i per què els seus pares l'hi van posar com l'hi van posar quan va néixer, amb vuit mesos, a la Clínica del Pilar.

–Quan acabi, passarem a la primera cabina, d'acord?

El Cardelús coneixia perfectament el ritual. Freqüentava el lloc des de feia uns tres anys. Va descobrir la perruqueria del Ricardo quan, en canviar-se el cotxe, va adonar-se que, al costat mateix del concessionari, hi havia un saló masculí i de bellesa. Hi va entrar per la sauna i, des d'aleshores, hi anava quan la Momo insistia que s'havia d'arreglar els cabells, quan notava que li calia fer una bona suada, per obrir porus, o senzillament quan li venia de gust fer una horeta de massatge.

Després de la dutxa, es va eixugar i, amb la tovallola grossa nuada a la cintura, va fer les vuit passes que hi havia fins a la cabina assignada. No es va posar les sabatilles. Preferia arriscar-se a agafar algun fong en la fusta humida del plat de dutxa que no calçar-se aquelles xancletes de

plàstic que vés a saber qui hi havia posat els peus. Es va estirar al damunt de la llitera i es va posar la tovallola seca, plegada, just perquè no es veiés res però calculadament perquè, segons com, es pogués intuir alguna cosa. El tanga de paper, com havia fet sempre, l'havia deixat a la taquilla del vestidor.

L'Aura va entrar decidida, va tancar la porta, va abaixar el volum del fil musical i va deixar el mòbil que li servia de rellotge i el pot de la crema entre les cames del senyor Cardelús. Després de fer-se una cua amb els cabells, va graduar la llum de la cabina fins a deixar-la en penombra. Entrava més claror per l'esquifit ull de bou del damunt de la porta que no de la mateixa bombeta que havia deixat un aire acarbassat, tènue, relaxant.

—Li agrada fort, el massatge?

L'Aura es va fregar les mans, i les va bufar i tot, perquè sabia que abans del primer massatge del matí sempre les tenia fredes.

—Fortet, sí.

Ja ho sabia. Ella ho sabia tot del Cardelús. La Carla, la Sarita i l'Anabel li havien explicat de quin peu calçava aquell home casat. Que tenia dues bessones, que era educat, que no es posava el tanga, que tenia un bon cos comparat amb els iaïos que hi havia en aquella clientela, que li agradava exhibir-se i que, encabat, donava unes bones propines encara que, al vestidor, hi havia un rètol que demanava, en nom de l'ètica professional, que si es volia donar alguna propina a les noies es fes a caixa, a l'hora de pagar.

L'Aura, amb quatre nocions de fisioteràpia apreses

d'una pàgina d'Internet, va començar per un peu i bessons, l'altre peu i panxell amunt. La informació que li havien passat era bona: tenia la musculatura molt dura, de tant d'esquí i tanta bici de muntanya. Per l'altaveu, sonava un sense fi de la banda sonora de *La Missió* que l'Aura feia moltes setmanes que tenia avorrit. Quan els dits de la massatgista van arribar a les cuixes i el Javi va notar l'Aura més a prop, va obrir un ull.

–No ens coneixíem, oi?

–Sí, sí... Jo crec que alguna vegada li havia rentat el cap.

–Ets nova?

–No, bueno. Demà passat farà nou mesos que treballo aquí. Com passa el...

Al Javi Cardelús el molestava l'alè de tabac cada vegada que l'Aura deia alguna cosa. Pensava que, igual que es renten les mans, s'haurien de rentar les dents abans d'entrar en una sala així. I glopejar un Licor del Polo per l'amor de Déu. Algun dia agafaria el Ricardo per banda i l'hi diria. Però, ben pensat, el Ricardo potser li contestaria que allà, els clients, també s'havien de posar el tanga per l'amor de Déu. Ho va deixar córrer. Va mirar de no obsessionar-se i es va estimar més concentrar-se en les mans d'ella, notar com ressegua els quàdriceps amb força, deixar-se anar i no fer-la parlar gaire més. Per treballar els adductors, per fer-se espai per poder treballar, l'Aura va cargolar una mica més la tovallola, arran d'engonal.

–Uf, aquest uniforme fa una calor...

–Doncs, treu-te'l –ràpid de reflexos, el senyor Cardelús. També l'hi havien advertit.

–Sí home... –va somriure i va continuar prement l'en-

gonal, amb força i persistència, per desfer qualsevol nus de la cama dreta, que semblava més carregada.

Quan l'Aura treballava els adductors de l'esquerra i després de tanta estona de passar els dits a tocar de zona perillosa, el Javi va notar que la tovallola començaria a aixecar-se. Primer lleugerament, d'una forma gairebé imperceptible amb tan poca llum. Després, una mica. Molt, a jutjar per la imaginació del Cardelús. L'Aura va fer veure que no se n'adonava i va continuar com si res. A mesura que creixia l'erecció, però, la tovallola va anar alçant-se fins que, de cop i volta, sense que ningú no fes res per evitar-ho, va lliscar fins a caure de costat. Ell no va dir res. Esperava. Amb un punt d'excitació. L'Aura, amb la naturalitat de qui arrebossa el pollastre, li va tornar a plegar la tovallola i la va posar a lloc, sense pressa, sense fer-ne escarafalls però aprofitant per comparar amb l'Antonio, que sempre li deia que no en veuria cap altra com la seva.

–Contentet, eh? –l'Aura havia trobat la manera de fer veure que no hi donava importància.

–Perdó –el Javi es va fer l'averگویt.

–Tranquil. Aquí hem vist de tot.

–Ah, sí? –va respondre amb un fil de veu.

L'Aura havia tret ferro a la situació. L'aquí hem vist de tot, en canvi, va despertar la fantasia del Javi Cardelús que, en aquells moments, ja estava prou descordada. Què havien vist aquelles noies? Què s'hi feia en aquelles cabines? Per què a ell, allà, mai ningú no li havia posat la mà a sobre?

–Tens un nen, oi?

Que cruel. L'Aura sabia com fer tornar tot allò, de cop, a posició de repòs. Encara hauria pogut ser més càustica.

Hauria pogut preguntar, ara que es tutejaven, la teva dona de què treballa. Però no va voler començar la tortura per la segona fase.

–Dues nenes.

–Nenes, les dues...

–Bessones. Mar i Sara.

Ell, però, es va quedar amb una idea: que l’Aura, de sobte, l’havia passat a tractar de tu. Un cop li havia exhibit les credencials, ja hi havia confiança. I allà dins hi havia vist de tot.

–Bessones. Que mones.

–Sí. Molt... –va respondre d’esma.

–Ja et pots tombar.

El Javi Cardelús es va treure la tovallola, la va deixar anar a terra i es va estirar de bocaterrosa. L’Aura va aprofitar per mirar l’hora al rellotge. Quan li va tornar a posar les mans al damunt, el tenia de cul enlaire. Un cul pelut, tal com li havien descrit la Carla, la Sarita i l’Anabel. Li quedaven vint minuts per treballar-li l’esquena. I així ho van fer, en silenci. Lumbars, dorsals, cervicals i tornar a baixar. Ningú no va dir res més. Fins i tot l’Aura va pensar que el senyor Cardelús s’havia arribat a adormir.

A l’hora en punt, sense regalar res, l’Aura es va posar el telèfon a la butxaca de la bata.

–Bueno... Què tal?

–Ja està?

–Una horeta. C’est fini...

El Javi Cardelús, amb un moviment feixuc, es va girar i es va tornar a quedar panxa enlaire, estirat a la llitera. Sense tovallola.

–No hi ha res més?

–Perdó? –ella es va fer l’ofesa...

El Javi va pensar que l’Aura coneixia aquell joc delicat, de sobreentesos.

–No hi ha una mica de...

–De...

–Final feliç? –va dir ell, vedell, amb la veu del nen que suplica més xocolata dins del pa.

–Però, què dius? T’has confós de lloc...

L’Aura sabia que hauria hagut d’obrir la porta i tocar el dos. Però, encara avui no sap per què, es va estar allà, dreta, al costat de la llitera, esperant que el senyor Cardelús deixés de ser un senyor i s’anés posant en ridícul.

–Quant vols? Cinquanta euros? Cent?

–Però tio, que no ho has entès? Que no sóc una puta...

El que no podia pensar és que, just quan anava a agafar el pot de crema per sortir de la cabina, ell s’incorporaria, d’una revolada, per agafar-li la mà.

–Toca’m una mica.

–Però, què fas?

–Soba’m una mica, per aquí...

Quan ella va voler fugir, no va poder. El Javi la premia fort pel canell i no se’n podia escapar.

–Deixa’m anar ara mateix o fotrè un crit...

El Javi, encegat, ja no sentia res i només insistia en el gest perquè ella, amb el puny clos amb totes les seves forces, li passés la mà pel damunt.

–Ei, hòstia, que fotrè un crit i vindrà tothom... Deixa’m anar.

Amb l’altra mà, i amb tota la ràbia que va poder, l’Au-

ra li va llançar el pot de crema al damunt de la panxa. Per l'acte reflex, el Cardelús la va deixar anar i ella va aprofitar per obrir la porta de la cabina i sortir esperitada.

–Passa a la dutxa i pela-te-la tu, guarro. Que ets un guarro... –cridava l'Aura des del passadís.

–No li diguis res al Ricardo... T'acomiararà.

–No poc... –Va dir l'Aura, ja lluny, arribant a la porta que donava a la secció de perruqueria.

Mala sort, va pensar el Javi Cardelús mentre s'ensabonava. No tenia remordiments de consciència. No n'havia tingut mai. Eren dues paraules que mai no havia utilitzat seguides. Va decidir no pensar-hi més. Només volia vestir-se, pagar i sortir d'allà amb la mateixa dignitat amb què hi havia entrat. Mentre es feia el nus de la corbata, l'Anabel va obrir la porta del vestidor per recollir les tovalloles i les xanquetes.

–Et penses disculpar?

El Javi Cardelús la va ignorar, com si no hagués entrat ningú. L'Anabel no es va rendir.

–Li penses dir res?

–A qui?

–A l'Aura...

–No sé de què em parles.

–L'Aura està fatal. L'hi ha explicat al Ricardo.

Ella ho va dir serenament, sense aixecar la veu. Ell va copiar-li el to.

–És una desgraciada...

–L'hi ha dit al Ricardo i ha trucat a la policia.

–No m’ho crec. No pot ser tan cabrona... –va dir el senyor Cardelús, amb la corbata a mig nuar i sense sabates.

L’Aura l’esperava a caixa, flanquejada per la Carla i la Sarita. El Ricardo, l’amo, s’havia tancat al despatxet, com cada vegada que s’ensumava un problema amb un client. El Javi Cardelús va deixar dos bitllets de cinquanta damunt del taulell, sense dir res, sense aixecar la vista. L’Aura li va tornar els vint euros del canvi, tampoc no se’l mirava.

–L’Anabel m’ha dit que has trucat a la p... M’esteu collonant, suposo?

L’Aura es va treure el telèfon de la butxaca i li va ensenyar la pantalleta, amb les trucades recents. La darrera, de feia quatre minuts, era al telèfon 112 d’emergències. El Javi Cardelús, de cop i volta, va esclatar. Va estar a punt d’agafar l’Aura pel coll, però la Carla i la Sarita van socórrer-la.

–Deixeu-me anar, no us la creieu...

L’Aura va començar a plorar. El Javi Cardelús, a aquelles alçades, ja s’havia embalat.

–No pots dir res, no pots demostrar res. Aquí no ha passat res. És la teva paraula contra la meva. No et creurà ningú, a tu. T’has fotut en un bon merder, noia. No tens cap prova. Aquesta tia està boja i s’ho inventa tot –va dir mirant les altres noies per un moment, buscant la complicitat que no va trobar–. Això no sortirà enlloc. No trobaràs feina mai més en aquest país. Et tancaré totes les portes. Totes. Ja et pots buscar un advocat que sigui millor que el meu. Estàs acabada.

UN GLOP COM DÉU MANA

–Aquest periodisme groc no fa per tu.

L'Eva Bosch tenia prou confiança en el Santana per dir-li què pensava.

–No sé què hi guanyes gravant-te un vídeo aquí a la clínica, enguixat de dalt a baix, i penjant-ho a la xarxa. Des de quan el periodista ha de ser la notícia?

–Des que m'han intentat matar? Des que m'han estat a punt de deixar en cadira de rodes? Des que m'estaré uns quants mesos sense poder fer la meva feina? Acosta'm el vas...

L'habitació del Dani Santana, buida, era d'una asèpsia definitiva. Quan arribes a un hotel, de seguida tens pressa per fer la teva estesa de coses, perquè vols que s'assembli una mica a casa i desitges estar-hi bé. Fins i tot corres a treure el precinte higiènic del vàter i fas un riu, per marcar territori. A l'habitació d'un hospital, en canvi, hi escampes poques coses perquè, des del moment que hi entres, tens moltes ganes de marxar-ne. Amb prou feines hi poses el cos –a la força– i una mica l'ànima, coaccionada pel dolor i pel diagnòstic dels metges. Cada paraula seva agafa

una força i una categoria imponents i, entre aquelles quatre parets, es crea un petit món, místic i viciat. Només hi ha una cosa pitjor que l'ànsia per les paraules del metge. Els seus silencis.

En un hospital, a més a més, com en el cas del Dani Santana, si hi entres per urgències i et duen directament a l'habitació enguixat de pit a maluc, pots bellugar-te ben poc per desendreçar res. A la 208 de l'Institut Stoner, centre de referència per a les lesions medul·lars, el poc que hi tenia el Dani Santana estava tancat a l'armari. A la vista, no res. La Raquel, quan va arribar escopetejada en saber la notícia, s'havia afanyat a desar les poques pertinences que el Dani duia al damunt en el moment de l'atac. A la tauleta de nit només hi havia una capsa de kleenex i un vas de duralex amb dos dits d'aigua i una canya que l'Eva li va posar als llavis. El Santana va xarrupar lleument, tan sols per treure's la sequedat de la boca, de tantes hores sense parlar amb ningú. Després de prendre's el seu temps, més misteriós que jugarer, li va respondre:

–Una policia brillant com tu, no ha pensat que el vídeo té un motiu? No has pensat que segurament ho he fet amb un propòsit?

–Quin?

–Per exemple, atreure'l. Fer-lo sortir del cau. Posar nerviós qui tingui al darrere?

–Per què no deixes, Dani, que les investigacions les fem nosaltres?

–Perquè ja no em fio de ningú. Et serveix com a explicació?

–No. I tu saps que junts sempre ens n’hem... Vas sentir si l’home de la barba tenia algun accent?

–Estranger, vols dir?

L’Eva Bosch va alçar les celles, assentint. Esperava un indici, una guspira, un punt de partida per on començar a rastrejar.

–Això és el que li encantaria al teu conseller d’Interior, oi? Que jo sortís ara i digués que l’home que em va intentar matar era romanès, o sudaca... Li faltaria temps per dir que els dolents vénen de fora. L’excusa per a una altra ràtzia perfecta contra la immigració.

–Va dir res? Tenia algun accent, o no?

–Del Clot, jo li vaig notar l’accent del Clot, però més de la banda de Fabra i Puig, per sota de la Meridiana... L’accent, l’accent... Em foteu negre amb els eufemismes... D’on era? Jo què sé, Eva, però crec que era d’aquí. –El Dani, de cop i volta, va somriure per primera vegada en tres dies.– T’has fet alguna cosa? Et veig diferent.

L’Eva Bosch es va sentir enxampada. I va fer com qual-sevol dels xoriços als quals, a la vida, per feina, li havia tocat posar les manilles. Mentir.

–Deu ser que vaig de paisà...

Era veritat. Potser sí, va pensar el Dani, que mai no havia vist l’Eva Bosch sense l’uniforme d’intendent dels Mossos d’Esquadra. El blau oficial l’afavoria. En canvi, aquella trenca de color de gos com fugia li entrustia les faccions.

–En quin merder t’has ficat, Dani?

–No ho sé.

–Dani...

—Francament, no en tinc ni idea.

Ja feia anys que l'Eva Bosch havia conegut intensament el Dani Santana, quan era director del *Crònica*. Al diari, el Santana hi tenia un cap de secció de Societat que havia començat a publicar primícies d'impacte sobre la presència d'Al-Qaida a Barcelona. El periodista David Cid, conegut com a Senza, cada vegada semblava més ficat en aquella trama i l'Eva Bosch, discreta i professional, va decidir fer la feina des de dins. Encara es recordava del fàstic que li feien les dents grogues del Senza quan cardaven al seu pis de la plaça de la Revolució, a Gràcia. Tots dos s'havien enfangat per un mateix cas i al Dani, fins i tot, li havia costat el càrrec. La policia i el periodista, dos solitaris, dos obsessius per la feina, s'havien tornat a necessitar un temps després. El Dani Santana, capbussat en la investigació periodística de l'incendi del Liceu, va topiar de nou amb l'Eva Bosch per la mort aparentment accidental de dos testimonis per al reportatge que preparaven per a televisió. En aquells dies convulsos, l'arribada de Tuzza Talese a Barcelona ho va acabar de complicar tot. L'escriptora siciliana, autora d'un èxit mundial, havia vingut perquè el Dani l'entrevistés al seu programa de tv10. Arribava expressament per promocionar el seu llibre i per parlar de la màfia. L'Eva Bosch i tota la Comissaria General d'Investigació Criminal, sota el seu comandament, van triscar de valent durant setmanes, però no van poder evitar que, al capdavant, tots plegats n'acabessin patint les conseqüències.

Aquelles històries, però, ja eren aigua passada i tant el Dani Santana com l'Eva Bosch compartien la mateixa vir-

tut dels polítics en campanya electoral: el passat no comptava per a res.

Aquell matí a l'Institut Stoner, la intendent temia que l'ambició professional del Santana el tornés a embolicar en una història policial que aniria més enllà de la que semblava una irremissible tendència autodestructiva del presentador. El Dani Santana –ell ja feia temps que s'havia acceptat– tenia molta vida per pantalla i ben poca fora.

–De qui sospites?

–No ho sé.

–Algú t'havia amenaçat?

–Directament, no.

–Directament?

–Sóc periodista...

–I?

–Tothom intenta intimidar. Coaccionar, és la paraula... Una trucada, un comentari... Però allò et mataré, si vols saber això, ningú. Ni un anònim, ni...

–I la vida privada?

–Jo mai faig preguntes d'aquesta mena.

–Jo sí. –L'Eva, intuïnt el dit gros del peu del Dani sota del llençol, l'hi va prémer, en un gest que va desconcertar el malalt.– Saps quina és la diferència entre tu i jo, Santana? Que als polis no ens interessa la vida privada de la gent, però, per feina, ens passem la vida furgant-hi. I els periodistes feu veure que no us interessa, però us passeu el dia intentant ficar el nas a la casa de tothom...

–També és per feina.

–No t'enganyis, Dani, és per gust.

Per al Santana, convertit en un pacient qualsevol del

final del passadís de la segona planta, ja feia massa estona que l'Eva s'estava a l'habitació, palplantada als peus del llit. Els metges li havien dit que, pel cap baix, aquell guix fins a les aixelles encara l'hauria de dur un parell de setmanes. Estava baldat, encara li feia mal tot, no estava còmode de cap manera i els llençols, al damunt de les cames, l'engavanyaven. Li feien molta nosa, però no arribava a tirar-los avall.

–Vols més aigua?

El Dani va fer que no amb els ulls. Bevia poc. Des que havia ingressat a la clínica es resistia a fer un glop com Déu mana. Per pixar no era autosuficient. I el fotia. Necessitava dues coses: l'orinal de plàstic, el que tenia forma de fetge inflat, i l'ajut d'una infermera. I ell, per vanitat i per vergonya, volia estalviar-se aquell moment. Trobava humiliant que li haguessin d'agafar el penis circumcidat amb dos dits, com qui agafa un insecte de laboratori amb fàstic, i enfocar-lo cap al broc gros d'un bací on vés a saber qui hi havia orinat abans. L'Eva hi va tornar:

–A la teva vida, fora de la tele, tot bé?

–No tinc vida fora de la tele. Ara la tindré. –Es va tustar l'armadura de guix.– Per força.

–Et drogues?

–Eva, sisplau...

–Jugues?

El Santana va rebufar. De tot allò, no en volia fer plat.

–Tens deutes?

–Tampoc, dona. Ho sento.

–Doncs m'hauries de dir en què estaves treballant, ara, a la tele. Potser per aquí hi trobaríem una pista...

Feia estona que el Dani es guardava el trumfo per quan li convingués desviar la conversa.

–Ja ho sé. T’has operat el nas!

No ho va poder dissimular, l’Eva Bosch va enrogir a l’instant. Però va aguantar el tipus.

–Amb els calés que m’ha costat... –Es va posar de perfil.– És el regal que em vaig fer pels quaranta.

–Millor així. Però no sabia que... –va dubtar de dir-ho–, les lesbianes també us feu l’estètica?

–Tan desagradable, tan misogin com sempre, tu...

Va protestar. Li va dir misogin, sí, i homòfob i unes quantes coses més. Però es va guardar per a ella el que pensava de debò. Creia, ras i curt, que en Santana, vist per la tele, podia semblar un seductor, però que, en les distàncies curtes, era un capullo de cap a peus.

–Ho veus, Santana, com t’interessa la vida privada de la gent?

–No em facis riure, Eva... Ai, que em tiba tot.